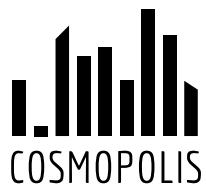

REBELKY Z OXFORDU JAK ULOVIT BOHÁČE

SPOLEK
VÝJIMEČNÝCH
ŽEN

EVIE DUNMORE

REBELKY Z OXFORDU JAK ULOVIT BOHÁČE

EVIE DUNMORE

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © 2021 by Evie Dunmore

All rights reserved including the right of reproduction in whole
or in part any form.

This edition published by arrangement with **Berkley**, an imprint
of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Cover Design © Laura K. Corless

Cover background references courtesy of Shutterstock and iStock

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Michaela Martinová, 2023

ISBN 978-80-271-5018-2

Pro maminku a babičku

KAPITOLA 1

Londýn, srpen 1880

Hattie Greenfieldová postávala na deštěm zmáčeném chodníku před městským domem v Chelsea, do něhož se chystala vniknout, a pod vlněným pláštěm jí bylo horko. Hlavou jí probleskla vzpomínka, jak naposledy utekla svému osobnímu strážci. Vyústilo to v hádku s tím příšerným policistou a její drahá přítelkyně skončila ve věznici Millbank. Předpokládala, že ta nejnebezpečnější dobrodružství začínají útekem před zasmušilým panem Gravesem. Stejně jako ta nejlepší.

Prohlížela si nalakované vstupní dveře nad schody. Lví tlama odlitá ze železa, která držela klepadlo, měla absurdně dlouhé špičaté zuby. Pro někoho, kdo čas od času podléhal pověřivosti, bylo varování, že se chystá vstoupit do jámy lvové, téměř příliš očividné, než aby ho ignoroval. Tentokrát však jejím dobrodružstvím nebyl už svojí podstatou riskantní pochod za práva žen na Parlamentním náměstí, ale soukromá prohlídka umělecké galerie. Naprosto neškodná.

Jednou rukou si zvedla sukně a vydala se po schodech nahoru.

Přítelkyně Hattie upozorňovaly, že galerie patří panu Blackstonovi, muži, kterému společnost přezdívala Belzebub a který byl také obchodním rivalem jejího otce, a ne, neměla by být přistižena, jak sama, bez doprovodu gardedámy, obdivuje jeho prerafaelity. Dalo se však předpokládat, že pan Belzebub není přítomen – ve skutečnosti

ho jen velmi málo lidí vidělo na vlastní oči. To zaprvé. Zadruhé se na zájezd přihlásila jako slečna Jonesová, studentka klasických studií v Cambridge, nikoli jako Harriet Greenfieldová, studentka umění v Oxfordu a dědička bankovního impéria. Zatřetí, prohlídky jeho galerie umění a starožitností se spolu s ní měla zúčastnit hrstka dalších mladých znalkyň umění, na rozdíl od ní pravděpodobně i s doprovodem, a podle pozvánky v její kabelce je nechávala čekat. Prohlídka začala přesně ve dvě hodiny a její malé kapesní hodinky jí už skoro propalovaly díru do živůtku.

Zdálo se, že údery klepadla na dveře se bez povšimnutí vytratily ve vstupní hale za nimi. Zazvonila na zvonek.

Ticho.

Pod lemem prostého, jednobarevného pláště si začala poklepávat promočenou nohou. Museli se vydat na prohlídku bez ní. Vystoupila z drožky, která krátce po odjezdu z nádraží Victoria Station beznadějně uvízla v dešti a zácpě, a zbývající čtvrt míle statečně urazila pěšky – a pro nic za nic? Bušení železa do dubového dřeva nabylo na síle.

Nebo to možná udělala znovu. Mezi záhyby pláště zašmátrala po svojí kabelce a vytáhla pozvánku. Zamžourala na adresu a pak znovu obrátila pozornost k číslu domu. Stále to bylo číslo dvanáct na Carlyle Square. Náměstí bylo malé – pochybovala, že tam stojí dům číslo jednadvacet. Klepala znovu a znovu.

Vtom se těžké dveře nečekaně otevřely.

Muž, který stál proti ní, nebyl komorník. Prořídle šedivé vlasy měl rozčuchané, na sobě zástěru se skvrnami od barvy a kolem něj se linul štiplavý odér... že by voskové leštidlo na starožitnosti? Anž na něj neslušně zírala, snažila se odhadnout, zda je jí jeho protáhlá vrásčitá tvář povědomá z uměleckých kruhů. On si s něčím takovým zjevně hlavu nelámá. Pohledem sklouzl na prázdné místo, kde by měla stát její společnice, a pak zabloudil od promáčeného lemu její sukně až k zrzavým vlasům, které se díky dešti bezpochyby kroutily v nekrotných kudrnách.

„A vy budete?“ protáhl.

Odkášala si. „Jsem tu kvůli prohlídce.“

„Prohlídce?“ podivil se, ale pak se v jeho očích objevilo pochopení. „Prohlídce.“

„Ano.“

Jeho tenké rty se posměšně zvlply. „Chápu.“

Přešlápla z jedné nohy na druhou. „Obávám se, že jsem se cestou trochu zdržela. Když jsem přijela do Londýna, mojí společnici se udělalo... špatně a pak byl kvůli prudkému dešti na Lyall Street hrozný provoz. Silnice jsou –“

„Tak pojďte,“ přerušil ji a s mávnutím ruky prudce ustoupil stranou.

Zlobil se. Muži-umělci měli tu výsadu, že když je někdo vyrušil při práci, dali to najevo.

V dohledu nebyla žádná služebná, která by jí vzala plášť. Ve skutečnosti to tam zelo prázdnotou. Břicho se jí stáhlo nervozitou. Ale muž vonící po voskovém leštidle už byl několik kroků před ní a jeho spěšné kroky se odrážely od černobílých dlaždic vstupní haly.

„Pane.“ Spěchala za ním a voda jí uvnitř bot čvachtala mezi prsty.

Zabočili do potměšlé chodby. Nalevo jí vábily úchvatně elegantní řady soch a váz, ale Hattie musela soustředit veškerou pozornost na to, aby v mokrých podpatcích neuklouzla na podlaze. Muž před ní se zastavil a otevřel dveře. Pokynul jí, aby vstoupila, ale ona na prahu zaváhala, protože i když byla místnost jasně osvětlená, po ostatních nebylo ani stopy. Nebylo tam ani živáčka. Malíř netrpělivě mávl rukou směrem k nejbližší pohovce.

„No tak, posadte se.“

I ze svého místa ve dveřích poznala, že sedací souprava pochází z dob Ludvíka XIV., a kdyby si na máslově žluté hedvábí sedla v mokřem plášti, zničila by ji.

„Pošlete prosím někoho, aby mi vzal kabát, pane...?“

Muž sklonil hlavu v posměšně úkloně. „Brzy o vás bude postaráno.“

„Pane, musím vás požádat, abyste –“

Dveře se jí zabouchly přímo před nosem a ona tam jen stála a mrkala na bílé dřevěné obložení.

„Tak to bychom měli,“ vydechla.

V tom tichu jasně slyšela, jak jí hlasitě tluče srdce. Po zádech jí stékal teplý pot. *Je nebezpečný*, napovídal jí instinkt. *Vládce podsvětí*. To byla slova její přítelkyně Lucie poté, co se dozvěděla, že si její snoubenec lord Ballentine půjčil od pana Blackstona peníze na nákup nakladatelství. Bylo to docela nedávno...

Pokusila se o úsměv. „Dobrodružství,“ řekla nahlas. „Tohle je báječné dobrodružství.“

Otočila se zpátky do místnosti. Připomínala pirátské doupě, v němž byly do výšky naskládány poklady. Každá polička a plocha stolu, na něž se podívala, byla přeplněná skvosty. Byly tam lesklé porcelánové figurky – při bližším prozkoumání zjistila, že jsou z míšeňského porcelánu –, filigránové sošky ze slonoviny a zlata, zdobně vyřezávané krabičky s měkce zaoblenými hranami ve všech odstínech nefritové zelené. Vybrané kousky osvětlovaly malé stolní lampy s tak jemnými keramickými stínítky, že jimi plynové světlo prosvítalo, jako by byly z hedvábí. Protější stěna byla vytapetovaná tapetou od Morrise s divokým květinovým potiskem – zbytečné plýtvání, protože od podlahy až ke stropu ji zakrývaly obrazy, jejichž pozlacené rámy se téměř dotýkaly jeden druhého.

„Panebože.“ Tiše se zasmála. Vedle piknikového výjevu, který vypadal jako Monet, byl vystaven Cranach starší. Objektivně vzato, zajímavější než prerafaelité. Dnes ji však nejvíce přitahovaly žhavé uhlíky v krbu po její pravici, což bylo šokující. Když opatrně procházela mezi řadou stolků plných uměleckých předmětů, pláštěm do jednoho vrazila a porcelánová baletka se začala nejistě pohupovat na špičkách. Proboha. Co vedlo pana Blackstona nebo jeho kurátora k tomu, že tyhle vzácné kousky smíchal dohromady jako hosty večírku, kde si nikdo nelámal hlavu se zasedacím pořádkem, navíc v místnosti přístupné veřejnosti?

Z krbu vycházelo jen slabé teplo. Její odraz v širokém zrcadle nad krbovou římsou byl stejným zklamáním – fialové pírkó na klobouku bylo tenké jako krysí očásek, obvykle hedvábné kadeře trčely do všech stran a nos růžově zářil. Jestli krátká procházka udělala s její tváří tohle, jakou spoušť asi napáchala na střežících? Vystrčila nohu zpod lemu sukně. Drobné podpatky, bílé hedvábí vyšívané těmi nejmenšími perlami. Pro vycházku naprosto nevhodná volba, ale jeden z jejích oblíbených párů. Zřejmě nenapravitelně poškozený. Zhoupl se jí žaludek.

Mohl za to profesor Ruskin. Kdyby minulý týden neoznačil její *Únos Persefony* za „krásný“, nenastoupila by dnes ráno do vlaku. Od loňského zápisu na Oxford už bylo takových *krásných* obrazů až příliš. Řekl to jen tak mimochodem, s přátelským pokývnutím, pak se zdržel u stojanu lorda Skeffingtona a podrobně kritizoval jeho dílo, zatímco ona stála s napjatými ušima, aby zachytila jeho rady, jak v obraze posílit gotickou atmosféru. Během té hodiny se jí v hlavě zrodil nápad pořádně si prohlédnout Millaisovu *Ofélii*, kterou si pan Blackstone obstaral do svojí soukromé sbírky. A ano, možná v tom bylo i nepatrné, dráždivé pokušení, že by mohla vkročit na pozemek pana Blackstona – jediného muže v Británii, který se odvážil nechat otcovy pozvánky na oběd bez odpovědi.

Její pozornost se z vlastní vůle přesunula na dvojici zeleně glazovaných váz obličejů tvarů, které obklopovaly hodiny na krbové římsě. Na první pohled se daly snadno přehlédnout, ve své zemité jednoduchosti byly nenápadné, jako chudý příbuzný v honosném tanečním sále. A přece... Přimhouřila oči na reliéf na bližší váze. Na krku jí naskočila husí kůže – dívala se na něco vskutku mimořádného. Přesto by se jí neměla dotýkat. Opravdu by neměla. Stáhla si z levé ruky rukuvičku, strčila si ji do kapsy pláště a ukazováčkem přejela po vzoru na okraji vázy. S trochou štěstí na ní bude značka, která by potvrdila její podezření – kdyby se jí odvážila zkontrolovat.

Neváhala dlouho.

S úzkostlivou opatrností, jako by držela syrové vejce, vzala vázu do

obou rukou a obrátila ji dnem vzhůru. Byla tam. Značka, kterou hledala. Jemné chloupky na jejích pažích se postavily do pozoru. Tento nenápadný kousek byla téměř jistě váza z období čínské dynastie Chan. Pokud byla pravá, byla stará téměř dva tisíce let. Dlaně měla najednou horké a vlhké.

„Byl bych radši, kdybyste se toho nedotýkala,“ ozval se drsný mužský hlas.

Nadskočila, vyjekla a přitiskla si vázu na prsa.

To, co uviděla v zrcadle, ji přimrazilo na místě.

Piráť se vrátil do své jeskyně. Když se do něčeho zabrala, nic neviděla ani neslyšela. Už jí musel chvíli pozorovat, jedním ramenem se opíral o zárubeň dveří vedoucích do postranní místnosti, ruce založené na široké hrudi. Pomalu se otočila a sevřel se jí žaludek. Samozřejmě že to nebyl pirát, ale jeho oblečení rozhodně nebylo společensky přijatelné. Neměl na sobě sako ani kravatu a rukávy měl vyhrnuté tak, že odhalovaly svalnatá předloktí. Nepoddajné vlasy černé jako uhel měl příliš dlouhé a na silné linii čelisti mu rašilo strniště. Ale nejbarbaršější na něm byly jeho oči – upíraly se na ni s neobyčejnou intenzitou, až měla pocit, že jí nohy v mokrých punčochách vrostly do země.

„Já jen...“ Hlas se jí zadrhl.

Zavřel dveře. Přitiskla si vázu blíž k sobě. Zřejmě ho pro ni poslali, ale nervy napjaté k prasknutí ji pobízely k ústupu. Plynulým, až příliš jistým krokem se k ní přibližoval. Plížil se mezi křehkými artefakty jako šelma, aniž se čehokoli dotkl. Stála bez hnutí jako omráčený králík, dokud se neocitl přímo před ní.

Byl strhující. Kontrasty barev přitahovaly veškerou pozornost k jeho očím, tvrdým a šedivým jako břidlice, s inkoustově černým obočím a řasami, zasazeným do bledé tváře. Z jeho rysů sálala mužnost, téměř dokonalou symetrii nepatrně narušoval jen kdysi zlomený nos. Vypadal jako muž, který toho prožil příliš mnoho a příliš brzy.

Upřeně se jí díval do očí, zatímco dva prsty pravé ruky zasunul do hrdla vázy, kterou stále svírala jako zloděj přistižený při činu.

„Co kdybyste mi ji teď dala,“ pobídl ji.

Kůže jí horce pulzovala rozpaky, když povolila sevření drahocenné keramiky. Měla bratry a studovala po boku mužů, ale v jejich přítomnosti jí nikdy nedošla slova – vlastně jí *vůbec* nedocházela slova. Ale když muž postavil vázu zpátky na křbovou římsu a ona vdechla jeho vůni, přitažlivou směs borového mýdla a škrobu – nezvykle čistou, v rozporu s jeho pirátským vzhledem –, nevěděla, kam s očima. Až příliš si uvědomovala, že ten muž je muž. Byl jen lehce nadprůměrné výšky, ale měkké bavlněné rukávy mu těsně přiléhaly k širokým ramenům a naznačovaly boule a oblíny svalů, které by žádný džentlmen neměl. Podívala se mu do tváře právě ve chvíli, kdy naklonil hlavu ke straně, aby si ji znovu pořádně prohlédl, a jejich oči se setkaly. Levý horní ret mu protínala tenká jizva. Vyschlo jí v ústech. Byl to jen světlý klam, ale jeho duhovky o několik odstínů potměněly.

„Nechtěla jsem se jí dotknout,“ odpověděla upjatě.

Po tváři mu přelétl lehce ironický výraz. Jeho ústa však zůstala přisně sevřená. „A s kým mám tu čest, paní...?“

„Slečna. Jsem slečna Jonesová,“ opáčila nepřirozeně vysokým hlasem.

V očích se mu zablesklo, protože poznal, že lže. „Proč jste tady, slečno Jonesová?“

Byl to Skot. Jeho *r* se podobalo tichému zavrčení, jako by ho měkce převaloval na jazyku. To vysvětlovalo jeho světlou pleť a tmavé keltské kadeře... Ještě zajímavější bylo, že z jeho těla vycházelo větší teplo než z uhlíků na roštu. Poznala to, protože stál příliš blízko. Pravou ruku měl stále opřenou o křbovou římsu poblíž jejího ramene, takže jí paží odřízl jakoukoli únikovou cestu doleva.

Nervózně si olízla rty. Účel její návštěvy? „Mám zájem o prohlídku.“

Ramena mu sevřelo jemně napětí. „A jste si tím jistá?“

„Samozřejmě. A byla bych vám velmi zavázána, kdybyste –“

Zvedl ruku k její tváři a konečkem prstu se lehce dotkl její lícní kosti.

Ten muž se jí dotýkal. Dotýkal se jí *muž*.

Svět se zastavil. Měla by křičet. Dát mu políček. Její tělo však neposlouchalo, stálo bez hnutí, zatímco vzduch mezi nimi praskal předtuchou, že je na prahu něčeho obrovského.

Šedá barva jeho očí byla jemná a hrozivá jako kouř. „Dobrá,“ zašeptal, „tak já vás provedu, slečno Jonesová.“

Prsty ji sevřel v zátylku a vzápětí přitiskl svá ústa na její.

KAPITOLA 2

Má tak jemné rty. Ve svém strnulém omámení zaregistrovala jen neznámý tlak měkkých, teplých úst na svých. Strniště, které se jí otíralo o bradu. Dotek jazyka na jejích rtech, který se dožadoval vstupu... Trhla hlavou dozadu, ruka jí vylétla nahoru a místností se jako výstřel z pistole rozlehlo plesknutí její holé dlaně, jak ho udeřila do tváře. Opožděně vykřikla, protože právě dala muži facku takovou silou, až se mu hlava obrátila do strany.

Trochu se oklepal, ve tváři se mu na okamžik objevil nevěřící výraz, a pak se na ni podíval. „Pochopil jsem, že madam zjevně nemá zájem o tento druh prohlídky,“ poznamenal temně.

Poslepu couvala, aby se co nejrychleji dostala z jeho dosahu. Srdce jí bušilo jako o závod. „Nedotýkejte se mě.“

Její sukně narazila na překážku, něco zaskřípalo o parkety a něco se rozbilo. Levý podpatek jí uklouzl, a jak se otočil, kotníkem jí projela prudká, horká bolest, až vykřikla.

Muž zamumlal nějakou nadávku a vyrazil za ní.

„Držte se ode mě dál!“

Blížil se k ní, svalnatá ramena hrozivě široká. Spěšným pohledem zjistil, že je na půli cesty ke dveřím. *Pomoc* – mohl by jí v tom obrovském, prázdném domě někdo pomoci?

Další náraz.

„Slečno –“